

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj (przewodniczący - sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie A. T.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 lipca 2015 r.,

skargi A. T. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie o wznowienie postępowania – sygn. II AKo [...] oraz w sprawie tego Sądu w zakresie rozpoznania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu złożenia wniosku o wznowienie postępowania – sygn. II AKo [...]1,

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. oraz art. 8 ust. 2 ustawy dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. Nr 179, poz.1843 ze zm.)

p o s t a n o w i ł

skargi A. T. pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

W piśmie datowanym na dzień 19 czerwca 2009r. (k. 3 -3v akt II AKo [...]) A.T. zawarł wniosek o wznowienie postępowania w sprawie prawomocnie zakończonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 17 listopada 2008r.,

sygn. II K 79/06 i utrzymującym go w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 maja 2009r., sygn. IV Ka 202/09, domagając się jednocześnie wyznaczenia mu obrońcy z urzędu. Wyrokami tymi A. T. skazano za występki z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat.

Skazanemu wyznaczono obrońcę z urzędu w osobie adw. J. B. (k. 74), która po zapoznaniu się z materiałami sprawy w dniu 6 października 2009r. (data wpływu) przedłożyła szczegółową opinię, nie stwierdzając w niej podstaw do wnioskowania o wznowienie postępowania. W uzasadnieniu opinii obrońca obszernie i rzeczowo zaprezentowała przesłanki determinujące przyjęcie takiego stanowiska, w tym analizujące zagadnienia związane z opiniami sądowo – psychiatrycznymi i poczytalnością skazanego (k. 110-117). Odpis stanowiska obrońcy został doręczony skazanemu w dniu 20 września 2009r. wraz z wezwaniem do uzupełnienia braku formalnego osobistego wniosku, poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku przez adwokata lub radcę prawnego (k.124). Wobec nieusunięcia tego braku, zarządzeniem z dnia 28 grudnia 2009r. odmówiono przyjęcia wniosku sporządzonego przez A. T. (k.146). Zarządzenie to doręczono skazanemu 4 stycznia 2010r. (k.148) i skutecznie nie zostało ono zaskarżone (k.157).

Postępowanie w przedmiocie wniosku o wznowienie zostało tym samym definitywnie zakończone i jego statusu nie zmieniły kolejne pisma A. T., w których w ich autor konsekwentnie domagał się wznowienia postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 maja 2009r. W odpowiedzi na pisma skazany w 2010r. był wielokrotnie informowany przez Sąd, że nie zachodzą podstawy do podważenia opinii sporządzonej przez dotychczas wyznaczonego obrońcę z urzędu i nie wystąpiły żadne nowe okoliczności implikujące konieczność podjęcia czynności procesowych zmierzających do badania podstaw wznowienia w prawomocnie zakończonej sprawie, w tym wyznaczenia nowego obrońcy z urzędu (k. 132, k. 202, k. 240, k. 249, k. 261, k. 272, k. 275).

W dniu 15 lipca 2014r. A. T. złożył kolejny wniosek o wznowienie postępowania w tej samej sprawie, ponownie powołując się na takie same

przesłanki jak dotychczas, a także „nową” opinię sądowo – psychiatryczną z dnia 14marca 2014r., dotyczącą zarzucanych czynów z okresu od lipca 2012r. do lipca 2013r. (z art. 278 § 5 k.k.), w której stwierdzono, w odniesieniu do tych czynów, iż miał on zniesioną poczytalność w rozumieniu art. 31 § 1 k.k. Skazany wnosił również o wyznaczenie obrońcy z urzędu, a jego wniosek zarejestrowano pod sygnaturą II AKo [...]1. W odniesieniu do tego wniosku i kolejnego pisma, skazany został poinformowany zarządzeniem Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, że procesowa sytuacja w sprawie o wznowienie postępowania nie uległa zmianie, a zatem nie wystąpiły podstawy do wyznaczania nowego obrońcy z urzędu (k.18 i k.30 akt II AKo [...]1).

Na tle wskazanych realiów procesowych A. T. w piśmie datowanym na dzień 25 stycznia 2015r. (data wpływu do Sądu Apelacyjnego – 7 kwietnia 2015r.), w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, złożył skargi dotyczące postępowania wznowieniowego (sygn. II AKo [...]) oraz postępowania w zakresie rozpoznania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu złożenia wniosku o wznowienie postępowania (sygn. II AKo [...]1). W szczegółowym uzasadnieniu skargi skazany wyrażał przekonanie o konieczności wznowienia postępowania, starając się wykazać błędność opinii prawnej złożonej przez wyznaczonego w 2009r. obrońcę z urzędu, jak i bezpodstawność dotychczasowych czynności procesowych podejmowanych w sprawie o wznowienie. Skarżący podkreślał długotrwałość wszystkich czynności sądowych, które przez przeszło pięć lat nie doprowadziły do wznowienia postępowania, choć – jego zdaniem – spełnione zostały wszelkie przesłanki do takiego rozstrzygnięcia.

Skarga A. T. nie mogła podlegać merytorycznej ocenie, jako niespełniająca ustawowych przesłanek, co implikowało konieczność pozostawienia jej bez rozpoznania.

Skarga na przewlekłość postępowania stanowi doraźną interwencję mającą przeciwdziałać niezasadnie przedłużającemu się postępowaniu sądowemu, co wprost wynika z przepisu art. 5 ust. 1 ustawy. Stanowi on, że skargę na przewlekłość wnosi się "w toku postępowania w sprawie". Tymczasem, w realiach

tej sprawy, oczywistym jest, że postępowanie, którego badania domagał się skazany, zostało zakończone kilka lat przed złożeniem skargi, co powoduje, że żadna ze skarg nie spełnia ustawowego kryterium dopuszczalności. Niewątpliwie postępowanie wznowieniowe prowadzone w sprawie II AKO [...], dotyczące prawomocnego skazania A. T. wyrokiem Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 17 listopada 2008r., II K 79/06, zostało zakończone zarządzeniem z dnia 28 grudnia 2009r. o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego, które skutecznie zaskarżone nie zostało, jako że w dniu 19 stycznia 2010r. odmówiono przyjęcia nań zażalenia z powodu uchybienia terminowi zawitemu (k.157). Wprawdzie A. T. stanowczo kontestuje zasadność takiego rozstrzygnięcia postępowania wznowieniowego, szeroko opisując argumenty mające wykazywać merytoryczną zasadność wznowienia postępowania, ale przecież nie mogą być one przedmiotem oceny w postępowaniu opartym o przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. Fakt, że w latach 2009 – 2010 i ponownie w 2014r. skazany składał liczne pisma procesowe prezentując własne, subiektywne stanowisko co do podstaw prawnych wznowienia i uzyskiwał ze strony Sądu równie liczne odpowiedzi, w żadnym razie nie może prowadzić do uznania, iż przez cały ten czas toczyło się postępowanie w trybie przepisów rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego. Skoro więc takie postępowanie się nie toczyło od stycznia 2010r., to przewidziany w art. 5 ust. 1 ustawy „o przewlekłości” warunek złożenia skargi „w toku postępowania” spełniony nie został. Niczego w tej materii nie zmienia inicjatywa A. T. podjęta w dniu 15 lipca 2014r. w sprawie II AKo [...]1, skoro stosownymi zarządzeniami Przewodniczącego Wydziału informowano skazanego o pozostawieniu pism „bez nadania biegu”, ze szczegółowym wskazaniem przyczyn takich decyzji. Kontestacja takiego stanowiska Przewodniczącego nie może przenieść argumentacji skarżącego na płaszczyznę „przewlekłości” postępowania w rozumieniu ustawy z dnia 17 czerwca 2004r.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 tej ustawy skargę A. T., jako niedopuszczalną z mocy ustawy – gdyż nie została wniesiona „w toku” postępowania wznowieniowego – należało pozostawić bez rozpoznania.

Jaskrawa bezzasadność skargi A. T. bezprzedmiotowym czyniła rozważania związane z ustawowym obowiązkiem uiszczenia od niej opłaty (art 17 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r.).

Kierując się przedstawioną motywacją Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

I.n